

הקמצן

מאת מולייר

הלהט כחיאטרון!

זוכה
פרס
ישראל

הבימה
התיאטרון הלאומי

הקמצן

מאת מולייר

נוסח עברי: אלי ביז'אווי
בימוי: אילן רונן
עיצוב תפאורה: שגי טור
עיצוב תלבושות: מאור צבר
דרמטורגיה: שחר פנקס

מוסיקה: אורי וידיסלבסקי
תנועה: שרון גל
שפה ודיבור: אסי אשד
עיצוב תאורה: זיו ולושין

בהשתתפות:

יעקב כהן

הרפגון, אביהם של קלאנט ואליז, מאוהב במריאן

אביב אלוש

קלאנט, בנו של הרפגון, אהובה של מריאן

רינת מטטוב

אליז, בתו של הרפגון, אהובתו של ולר

עידו ברטל

ולר, משרת, אהובה של אליז (בנו של אנסלם)

נלי תגר

מריאן, אהובתו של קלאנט (בתו של אנסלם) / גברת קלוד, משרתת להרפגון

אהרון אלמוג

אנסלם, איש עשיר/ משרת להרפגון

טלי אורן

פרוזין, שדכנית/ אלמנה

רוברט הניג

אדון סימון, מתווך/ברינדוואן, משרת להרפגון/ קומיסר לבלרו

עידן אלתרמן

אדון ז'אק, טבח ורכבו של הרפגון

דניאל סבג

לה-פלש, משרתו של קלאנט/

לה-מרלוש, משרת של הרפגון

נגן/ית: אורי וידיסלבסקי/ליאת פרלוב

מנהלי הפקה: אבי גז, דנה פלסר
עוזרות במאי: מיכל אייזיק, דנה פלסר
עוזרת למעצב תלבושות: טל קילשון

עריכת תכנייה: דות טון ורמי סמו
צילום בחזרות: ז'אק אלוין
עיצוב תכניה: נוטלסטודיו

המחזה

"הקמצן", הקומדיה הקלאסית הנודעת ביותר של מולייר (ז'אן בטיסט פוקלן). המחזה הוצג לראשונה בשנת 1668 על ידי להקתו, "להקת המלך", בתקופת שלטונו של לואי ה-14 והוא אחד ממחזותיו הידועים והמוצגים ביותר של מולייר.

לאחר שהתאלמן, מבקש הרפגון להשיא את בתו, אליז, לגבר עשיר ומבוגר המוכן לקבלה ללא נדוניה, בעוד הוא עצמו, מבקש להינשא לבחורה צעירה וענייה, מריאן, אשר גם בנו, קלאנט, מאוהב בה.

בסדרה של מצבים קומיים ומעוררי חמלה, מנסים ילדיו של הרפגון לשנות את רוע הגזירה ולבטל את הנישואים הכפויים, כאשר במקביל, מנסה הרפגון לשמור על ממונו, 10,000 פרנק אותם הסתיר בתיבה הרחק מהישג ידם של משרתיו וילדיו.

העלילה עוסקת במתח ובקונפליקט שנוצר, בין אהבה לכסף ומתארת כיצד קמצנותו של הרפגון מאיימת, בסופו של דבר, להותירו חסר כל, ללא כספו וללא ילדיו.

הצגה ראשונה: 27 במרץ 2014, אולם מסקין
משך הצגה: שעותיים ורבע, כולל הפסקה

The Miser (L'AVARE) By Molière

Translated by **Eli Bijaoui**
Directed by **Ilan Ronen**
Set Designed by **Shani Tur**
Costumes Designed by **Maor Zabar**
Dramaturgy **Shahar Pinkas**
Music by **Ori Vidislavski**
Movement by **Sharon Gal**
Speech Coach **Asi Eshed**
Lighting Designed by **Ziv Voloshin**

THE CAST:

Harpagon, father to Cléante, in love with Marianne: **Jacob Cohen**

Cléante, Harpagon's son, lover to Marianne: **Aviv Alush**

Élise, daughter to Harpagon, in love with Valère: **Rinat Matatov**

Valère, son to Anselme, in love with Élise, servant to Harpagon: **Ido Bartal**

Marianne, daughter to Anselme/ Mistress

Claude, servant to Harpagon: **Neli Tagar**

Anselme, father to Valère and Marianne/

Servant to Harpagon: **Aharon Almog**

Frosine, an intriguing woman: **Tali Oren**

Master Simon, broker/ Brindavoine, lackey to Harpagon/ A Magistrate: **Robert Hoenig**

Master Jacques, cook and coachman

to Harpagon: **Idan Alterman**

La Flèche, valet to Cléante/ La Merluiche,

lackey to Harpagon: **Daniel Sabag**

Musiceian: **Ori Vidislavski / Liat Perlove**

Production Managers: **Avi Gez, Dana Plesser**

Assistant Director: **Michal Isaak, Dana Plesser**

Assistant to Costumes Designer: **Tal Kilshon**

Programm Editors: **Ruth Tonn & Rami Semo**

Photographer: **Gerard Allon**

Graphic Design: **Nutelstudio**

Opening: 27 March, 2014, The Meskin Theatre

Length: 2 hours 15 minutes, including interval

The play

"The Miser" is one of Molière's best known plays. It was first produced in 1668 by his theatre troupe during the reign of King Louis XIV. Today it is one of the central comedies in dramatic literature and one of the most widely produced plays.

After Harpagon becomes widowed, he tries to marry off his daughter Élise to a wealthy old man who agrees to take her without a dowry. Harpagon wishes to marry a young and impoverished Mariane, whom his son Cléante also wants to marry. In several situations that are comic and pitiful, his children try to prevent both marriages. Meanwhile, Harpagon tries to save his most precious possessions which he hides in a box from his children and servants. Full of conflicts and tension between love and money, the story reveals how Harpagon's miserliness causes him to lose both his children and his money.

1622 - נולד ז'אן באפטיסט פוקלן, בנו של ז'אן פוקלן, רפד מרובע "האל" בפאריס, ושל מארי קרסיי. הוא העתיד להיות מולייר.

1636 - 1640 - תלמיד בבית הספר של הישועים "קלרמון" בפאריס. לפי השמועה, מולייר למד פילוסופיה אצל גאסנדי, יחד חבריו ברנייה וסיראנו דה ברז'ראק.

1642 - לומד באוניברסיטה של אורליאן. מסיים לימודי משפטים. נלווה למלך ולפמלייתו במסע לדרום צרפת. הוא משמש כשרת-רפד של המלך, משרה שעברה אליו בירושה מאביו. במסע זה הוא פוגש את מדלן בז'אר, שהייתה אז "בת חסותו" של הרוזן ממדינה.

1643 - מקים להקת תיאטרון צעירים. מסגל לעצמו את השם "מולייר". מייסד עם מדלן בז'אר את "התיאטרון המהולל", הפותח את שעריו לקהל בינואר 1644. מתפטר מתפקידו כ"רפד המלך". עורך הצגות ברואן.

1644 - ההצגות הראשונות של "התיאטרון המהולל" מסתכמות בכישלונות חרוצים ובפשטות רגל. מולייר יושב בכלא בגלל חובות שלא נפרעו, עד שאביו נחלץ לעזרתו ומשחררו.

1645 - 1658 - מולייר מתמנה למנהל הלהקה, משחק במחזות מרפרטואר התקופה (קורניי, רוטרו, טריסטאן, דו ריאר ואחרים). הוא עורך הופעות ברחבי צרפת, מופיע בבורדו, ליאון, בערים שונות במחוז לאנגדוק, ולבסוף ברואן. בשנים אלה מחבר את הפארסות הראשונות שלו עבור להקתו. הנסיך דה קונטי פורס חסותו על הלהקה.

1653 - מוצגת הקומדיה הספרותית הראשונה של מולייר, "הפוחז".

1654 - מוצגים המחזות "הרופא המעופף", "קנאתו של בארביי" ו"שלושת הרופאים המתחרים".

1656 - "צער מאהבה", הקומדיה השנייה של מולייר מוצגת בבזייה, בלאנגדוק. הנסיך קונטי מבטל את החסות שהעניק ללהקת מולייר, מתוך נימוקים דתיים.

1658 - מולייר ולהקתו חוזרים לפריס ומציגים בארמון הלובר לפני המלך וחסרו טרגדיה של קורניי ופאריס של מולייר עצמו, "הרופא המאוהב" בהצלחה רבה. הלהקה נשארת בפריס. המלך נותן לה אולם הצגות בארמון פטי בורבון שליד הלובר. הלהקה מאומצת על ידי אחיו של המלך ומציגה לסירוגין עם הלהקה האיטלקית בימים ג', ה' ושב. עם ניסיון תיאטרוני בן 12 שנה, פונה מולייר לדרך עצמאית, זונח את חיקוי התיאטרון האיטלקי ומתחיל לעסוק בסאטירה על מנהגי זמנו.

1658 - 1660 - להקתו של מולייר מתעלה לדרגת הלהקה הראשונה במעלה בסוג הקומי. מולייר מציג שתי קומדיות נוספות מפרי עטו: "הענוגות הנלעגות" (נובמבר 1659) ו"סגאנארל או הקרנן המדומה" (מאי 1660). עתה הוא כבר המנהל, הבמאי והשחקן הראשי בלהקה.

1661 - לאחר הריסת ארמון פטי בורבון נותן המלך רישיון למולייר לערוך את הצגותיו באולם חדש בפאלא-רויאל, ליד הלובר, לשעבר ארמון של רישלייה. הצגתה הראשונה של הלהקה באולם זה היא קומדיה של גבורה "דון גארסיה או הנסיך הקנאי", ללא הצלחה יתרה. לעומת זאת הוא קוצר תשואות עם "בית ספר לבעלים". לאחר מכן הוא מעלה את "הטרדנים", קומדיית בלט, שכתב לפי הזמנת המלך. בסתיו מעלה את "לה פאגוטייה", הנוסח הראשון של "הרופא בעל כורחו".

1662 - מולייר נושא לאשה את ארמנד בז'אר, אחותה הצעירה של מדלן בז'אר, הצעירה ממנו ב-16 שנה, שהייתה חברתו לדרך ב"תיאטרון המהולל". בחודש דצמבר הוא מעלה את יצירת המופת הראשונה שלו, הקומדיה "בית ספר לנשים", ואם לא השתקפו במחזה זה אירועים מוחשיים מחייו, הרי היה בה משום נבואה על מה שעתיד לקרות כעבור כמה שנים בינו לבין אשתו הצעירה.

1663 - פולמוס חריף סביב "בית ספר לנשים". מולייר משיב למבקריו בשני מערכונים: "ביקורת בית ספר לנשים" (בחודש יוני) ו"אימפרוביזציה בוורסאי" (בחודש אוקטובר). המלך עומד לימנו של מולייר ומגן עליו מפני משמיצו דונו דה וויזי, בורסו ומונפלירי הבן (זה האחרון טפל על מולייר את האשמה הכבדה ביותר, שארמנד בז'אר לא הייתה אחותה של מדלן, כי אם בתה, משמע גם בתו של מולייר). המלך מעניק למולייר מענקים כספיים ומעניק ללהקה רשות לשם "להקת המלך".

1664 - מולייר מציג בלובר את קומדיית הבלט "נשואים בעל כורח" והופך לספק השעשועים העיקרי של המלך. בשנה זו הוא מציג גם את "הנסיכה מאליד", מחזה שעשועים על נושא מיתולוגי, שנכתב לכבוד חנוכת ארמון ורסאי הראשון. באותה הזדמנות הוצג גם נוסחו הראשון של "טרטיף", שכלל רק שלוש מערכות. המחזה נאסר מיד להצגה.

1665 - בפברואר מציג מולייר את "דון ז'ואן", אחת הקומדיות המורכבות ביותר שלו. המלך מגדיל את קצבתו ללהקה. בספטמבר - מציג את "הרופא המאוהב", קומדיית בלט על נושא שמולייר הרבה לעסוק בו במרוצת השנים: הפנטזיות והבורות של הרופאים בני זמנו.

1666 - ביוני מציג מולייר את "המיזנטרופ", הנחשב, לדעת רבים, כפאר יצירתו. באותה שנה מתקיימת גם הצגת "הרופא בעל כורחו", פארסה עוקצנית על הרופאים. בדצמבר הוא מעלה את "מליסטר", "הפסטורלה הקומית" ו"הסיציליאני", קומדיות בלט קצרות שנכתבו עבור "בלט המוזות" שהוצג בחצר המלכות.

1667 - מולייר נאבק כדי להשיג רשות להעלות את "טרטיף". למרות שעיבד מחדש את המחזה ושינה את שמו, הוא אינו מצליח לקבל רשות להציגו. במרץ נאלץ מולייר להפסיק את הופעותיו על הבמה לחודשיים מפאת מחלה. באוגוסט שוב חש ברע ויצא לנפוש בביתו באוטיי.

1668 - בינואר הוא מציג את "אמפיתריון", קומדיה על נושא הלקוח מן המיתולוגיה, הכוללת רמזים על מנהיגים שנפשו בחצר המלך. בחודש יולי הציג מולייר את "ג'ורג' דאנדן", מחזה קומי על צרות חיי הנישואין של איכר שנשא אישה מבת למשפחה שירדה ממעמדה. בספטמבר מוצג "הקמצן". מולייר מתמנה לאחראי על ארגון שעשועי החצר (קומדיות, בלטים, פסטורלות), תפקיד קשה, הגוזל ממנו שעות רבות. במקביל עורך הצגות בארמונותיהם של אצילים שונים.

1669 - בחודש פברואר ניתנת למולייר הרשות להעלות את "טרטיף" על בימת הפאלא-רויאל, אות לניצחונו הסופי על חברת "סאן סאקרמאן", שרדפה אותו שנים רבות. באוקטובר הוא מעלה את "מסייה דה פורסוניאק", סאטירה על הרופאים, שבמרכזה דמות מגוחכת של אציל פרובינציאלי, שהוצגה לפני המלך ופמלייתו בארמון של שאמבור.

1670 - בחודש פברואר, מעלה מולייר את קומדיית הבלט, "המאהבים הנהדרים". בחודש ספטמבר, את "גם הוא באצילים", סאטירה עוקצנית על הבורגנים המבקשים לחקות את אורחות חייהם של האצילים.

1671 - מולייר משתתף בהכנות הצגת הבלט "פסיכה" בארמון טילרי בפריז. מוצג "תעלולי סקאפן", אחת הפארסות המשעשעות ביותר שלו. בחודש דצמבר מוצגת הסאטירה "הרוזנת מאסקרבניס", סאטירה על מנהיגים פרובינציאליים שהוצגה בארמון בסן-גרמן.

1672 - בחודש מרץ מוצגת הקומדיה "הנשים המלומדות" העוסקת בשאלת חינוך הנשים מבחינה חברתית. נפטרה מדלן בז'אר. סכסוך פורץ בין מולייר והקומפוזיטור לולי, סביב השגת חסדי המלך. ידו של לולי על העליונה, המלך מצווה על צמצום הצוות המוזיקלי של תיאטרוני פריז (כולל תיאטרונו של מולייר) ל-6 זמרים ו-12 כנרים. מולייר מאבד את חסותו של לואי ה-14. מצבו הבריאותי מתדרדר.

1673 - בשנה זו מועלה המחזה האחרון שכתב ושיחק בו, "החולה המדומה". הצגת הבכורה התקיימה ב-10 בפברואר. ב-17 בחודש נפטר מולייר ונקבר כעבור ארבעה ימים. הכנסייה סירבה לערוך לו הלוויה דתית. ב-24 בפברואר נפתח מחדש אולם "פאלא-רויאל" עם "המיזנטרופ". כל כתבי מולייר מופיעים ב-17 כרכים.

זו הפעם השנייה שיש לי הזכות והכבוד לתרגם יצירה של מולייר לתיאטרון. בפעם הקודמת ב"בית ספר לנשים" (הקאמרי, 2012) ניצבתי נרגש מול אתגר של יצירת דיאלוג שוטף ודביר בתוך סד (אכזרי, כך חשתי לא פעם במהלך המלאכה) של משקל וחרוזה והנה הפעם, "הקמצן", אותו מולייר – עולם אחר לחלוטין. פרוזה. נצבטתי פתע געגועים לאותה תבנית קפדנית שאפשרה לי ליצור וליצוק בחופשיות לתוכה, לגבולות האלגנטיים של הצורה שאפשרו חופש (מסויים) בתוכן. עברתי מחרדת-הסד לאימת הפרוזה. איך מדברים 'מולייִרית' בפרוזה?

כמו רבים אחרים, "הקמצן" היה המחזה הראשון בו נתקלתי כשלמדנו בחטיבת-הביניים ונחשפנו לראשונה, הן למחזאות והן לעברית המופלאה של נתן אלתרמן. אֶת ההתרפקות הנוסטלגית קטענו מהר מאד שאלות 'איך ומה' פרקטיות ואת התשובה סיפק בעקיפין המחזאי עצמו; בקריאת המקור הצרפתי בלטה במיוחד העובדה שהצרפתיים בה נכתב המחזה פשוטה משמעותית מן העברית אליה תורגם. ייתכן והייתה זו רוח התקופה או אולי רוחו של המשורר אבל עובדה זו יחד עם העובדה שמולייר, שהרבה לכתוב מחזות מחורזים וממושקלים, בחר לכתוב את "הקמצן" בפרוזה (והפתיע בכך את הקהל והמבקרים) היו נר לרגלי בעבודה על תרגום זה.

בחירתו של מולייר בפרוזה, חיזקה בי את התחושה שללשון יש הפעם תפקיד צנוע יותר, היא ממננת את החגיגות והפיוט לטובת פשטות ובהירות ונרתמת לסייע בהזרמת רצף האירועים הדרמטי המתרחש ביום נתון (ועמוס) זה בבית הרפגון; כשהמטרה היא ליצור דיאלוג קצבי ופרוזאי מבלי לוותר על הטעם, הריח והצבע ה'מולייִריים'. ולגבי הקומדיה, הרי שגם היא עשויה לצאת נשכרת, ענייניות וקלילות השפה יכולות לחדד גם את הסיטואציות הקומיות הרבות שמוזמנת הדרמה הלא-קטנה הזאת.

צפייה מהנה
אלי ביז'אווי

לנהוג כך, ולא רק שאינו מוותר ונסוג, כי אם להיפך – בוחר לעצמו אישה צעירה (שהיא אהובתו של בנו). זהו מאבק בין דורי, שבו האב מסרב לוותר ובוחר להמשיך לאחוז בכוח, אף במחיר איבוד יקיריו.

לאחר השלב הראשון בו נשאלות השאלות, מגיע השלב השני, בו הבמאי וצוות היוצרים מנסים לתרגם את התשובות לדברים מוחשיים כגון: תרגום, חלל, תלבושות, מוסיקה, תנועה, ותאורה. האתגר שמציב "הקמפן" הוא שהעלילה מתרחשת במהלך יום אחד בתוך סלון קבוע. בימאי ההצגה, אילן רונן, ביקש לבדוק האם ניתן לייצר חוויית, בה הצופים יכולים לחוש, באמצעות החלל, בסחרחרת שעוברת על כל בני הבית במהלך אותו יום. הבחירה בדלתות כאלמנט מרכזי המאפיין את הבית שבתוכו פועלות הדמויות, איפשר ליצור מהלך של הצטברות והתרוקנות ובכך לתאר מהלכים נפשיים ולתת להם ביטוי על הבמה.

הבחירה בדלתות התאימה גם לרצון להדגיש את השפעת שלטון הפחד של הרפגון. הניסיון היה למצוא חלל שאין בו תפאורה קבועה, חלל שייתן ביטוי לתחושת הפחד וחוסר האינטימיות השלטת בבית, להאזנות הסתר ולסודות.

כמו כן, חיפש הבמאי חלל שיאפשר להציג את המהלך הפסיכולוגי והנפשי שעובר הרפגון. ולהביא תחושה זו אל הבמה. הפארנויה של הרפגון מגיעה לשיאה בסצינת גניבת הקופה. ניסיונו למצוא חלל שישתנה וייתן ביטוי מוחשי לסיוט המתרחש בראשו של הרפגון, כך שהקהל יהיה שותף לתחושת האימה כשהרפגון חש כי החלל סובב סביבו והוא רואה את ילדיו ומשרתיו כשותפים לפשע.

אל עיצוב החלל מצטרפים נדבכים נוספים כמו מוסיקה, עיצוב תלבושות, תנועה, תאורה, המבקשים ליצור ולחזק את תחושת הפחד וההסתרה מחד ואת הרצון לפרוץ, לפרוץ ולחיות חופש אמיתי, מאידך.

שחר פנקס, דרמטורגית ההצגה

השלב הראשון בעבודת הבימאי והדרמטורג, בדרכם לפענח יצירה קלאסית, דורש מענה על מספר שאלות הכרחיות: מדוע נבחר הטקסט הספציפי הזה, מה מבנה היצירה ובמה היא עוסקת? היכן הבמאי נפגש עם היצירה? ועוד.. "הקמפן" של מולייר, הציב לכולנו, בימאי, צוות יוצרים ושחקנים, אתגר גדול ומרתק.

בתחילת העבודה על "הקמפן", ניסינו להבין את תפקיד הכסף במחזה ובעיקר מה הוא משרת עבור הרפגון. קריאת המחזה הבהירה, כי הכסף מאפשר להרפגון לשלוט בביתו, הוא יוצר אווירה של טרור. ניתן כמעט להשוות את הבית למדינה הנשלטת על ידי שליט עריץ, שבאמצעות כספו, הוא כופה את חוקיו ושולט בנתיניו. התנהגותו של הרפגון מובילה לכך שבמשפחה זו ישנם סודות רבים. אנשים מסתירים מידע זה מזה – כולל בני משפחה קרובים ביותר, דהיינו: האחים זה מזה, מאביהם ולהיפך. אבל לא רק הילדים מסתירים מהאב את תוכניותיהם לעתיד, כי אם גם המשרתים. הפחד שמשליט הרפגון, יוצר מתח בין כל הדמויות כשחלקן מנסות למצוא חן בעיניו(ולר), אחרות למרוד בו(אליז, קליאנט), לגנוב ממנו (לה פלש), או פשוט לשרוד (המשרתים: מר זאק, למרלוש, ברנדיוואן, מרת קלוד).

אל מול דמות הרפגון, מציב מולייר, בסוף המחזה, את דמותו של אנסלם – איש עשיר, שכאשר נאלץ להתמודד עם העובדה שארוסתו העדיפה בחור צעיר על פניו, הוא בוחר – לוותר ושלא כהרפגון, מאפשר לצעירים לממש את אהבתם ואף מבקש מהרפגון לנהוג כמותו. מולייר מציב כוח מול כוח, משפחה מול משפחה, בחירה בכסף ובכוח על פני בחירה במשפחה ובכיבוד "האחר". דמויות האוהבים-הצעירים במחזה, שמנסות להתמרד מול הרפגון, נכשלות בשל חוסר יכולתן להבין את מנגנוני השקר של הכוח. במהלך המחזה, מתגלה שהדבר החשוב ביותר הוא כיצד אדם בוחר להשתמש בכוח שלו ולא העובדה שהנו בעל אמצעים או בעל כוח.

במהלך השיחות על המחזה, שמנו לב לכך כי הרפגון, שאמור לצעוד לאחור ולפנות את מקומו לילדיו – ללוות אותם בשיא פריחתם, כשהם מתחילים לחיות את חייהם כבוגרים, להתאהב, להתחתן, לעבוד... או בקיצור: לחיות, מחליט שלא

"תפקידה של הקומדיה הוא לתקן את הבריות, בעודה משעשעת אותם" מולייר

בפרשנות המולייריסטית ניכרות מגמות שונות, המתמידות פחות או יותר זה כמה דורות, ויהיה אשר יהיה טעמו האישי של מי שמנסה לרדת לחקרה של יצירה דרמטורגית זו. יש המטעימים בעיקר את הסאטירה של מולייר, את הביקורת המוסרית והחברתית, המובעת במחזותיו, ויש השמים את הדגש על הטכניקה הקומית ורואים בכל מה שנעשה ונאמר בקומדיות אלה, אך פונקציה של הצורך לעורר צחוק כדי לגרום לבריות הנאה. ביטוי מובהק לגישה אחרונה זו נמצא, דרך משל, בספרו החשוב של רנה בריי: "מולייר, איש התיאטרון" (1954), הכותב כי "מולייר אמר לנו שברצונו לתקן את מומי בני-האדם ואמנם השתדלה הביקורת לאשר הצהרה זו, אפס האמת היא שהצחוק הייתה כל תכליתו". ודאי שמולייר היה "קומדיאנט" בחסד-עליון; בני דורו שראוהו משחק על הבמה שנים הרבה, עד לשעותיו האחרונות ממש, אישרו זאת שוב ושוב (ולא תמיד לשבח) ואין קסמה הרב של יצירתו הספרותית – זו היחידה שנותרה לדורות – נתפס נכונה בלי לחוש במיזוג מופלא זה, וחד-פעמי בגדלותו, של משחק ושירה. מבחינה זו מצטיירת דמותו של מולייר כדמות אדם מודרני, בעל כוחות ראשוניים, שנתגלגלה בו נשמתו של "קומוס אוידוס", של "זמר-שמחה" קדמון. אבל גם משמעות מחזותיו, כוונתם המוסרית והחברתית, איננה בחזקת טפל לעיקר; אם מולייר חוזר ואומר כי "תפקידה של הקומדיה הוא לתקן את הבריות, בעודה משעשעת אותם" אין לפרש אמירה זו כעניין לאפולוגטיקה עצמית בנוסח הזמן.

חוקרי יצירתו של מולייר ומפרשיה, העמלים לפענח את המשמעות הזאת, נתקלים בסתירות, בדו-משמעויות, בשלל-אמיתות, המסכלות שוב ושוב כל ניסיון להכריע "סופית" לגבי כוונותיו המטא-קומיות של מולייר, אם אפשר לומר כך. מולייר לא הסגיר את חידתו ודומה שהוא ממשיך – וימשיך לעולם – לפשוט מסיכה וללבוש מסיכה, לפי טעמו של הקהל. ואם בכל-זאת אין פוסקים הניסיונות להגדיר את "הפיזיונומיה האינטלקטואלית והמוסרית", המסתתרת מאחורי הקומדיות האלה (כדעת דניאל מורנא), הרי עיקר הסיבה לכך, שאי-אפשר לקרוא את מולייר קריאה נאמנה בלי לחוש בעוז הפאתוס הסאטירי, המפעם את יצירתו כולה. מובן מאליו שאין כאן מוסרנות בעלמא, כשם שאין כאן רק צחוק לשם צחוק. הצחוק כשלעצמו יש בו ברכה – ואולי זהו מותר האדם – אבל מעלה יתירה ביצירת מולייר, שהיא צוחקת, ואנו צוחקים עמה, לשם תיקון העולם.

מתוך "קומדיות" כרך א', הערות ההסבר לשלושת הכרכים, הקדמה מאת מנחם דורמן. הוצאת הקיבוץ המאוחד, תשכ"ז

הקומדיה מלמדת תוך כדי כך שהיא משעשעת

הערכה קולעת ביותר על התיאטרון של מולייר כתב לה-גראנש, מי שהיה גזבר הלהקה, ואף שיחק בה לעיתים מזומנות, במבוא לכל כתבי מולייר, 1682:

"יש לומר כי שום אדם לא היטיב ממולייר לקיים אותה אמרה הגורסת, כי הקומדיה מלמדת תוך כדי כך שהיא משעשעת. לאחר שהלעיג את מומי בני-אדם, לימד כיצד לתקן את עצמם, ואפשר שעוד היום היינו עדים לאותם דברי-הבאי אשר הוקעו על ידו, אלמלא באו דיוקנאותיו, שצוירו על פי הטבע, לשמש גם כמונו מראות, בהן הכיר את עצמו כל מי שהוצג על-ידו על הבימה. לגלוגו היה דק, והוא היה מגלגל בו באופן כה מעודן, שכל סאטירה שלו, לא זו בלבד שלא הייתה פוגעת במעוניינים-בדבר, אלא אף אותם עצמם הייתה מעוררת לצחוק לצד הנלעג, שהוא גילה להם באופיים"

(תרגום עברי: מ' דורמן).

מתוך "האידיאל המוסרי של מולייר"
לאה גולדברג מתוך ההקדמה
ל"בית ספר לנשים" 1966

כאשר כתב מולייר את "הקמצן" הושפע, בנוסף לקומדיה דל'ארטה, ממקורות נוספים ובמיוחד ממחזה של המחזאי הרומי פלאוטוס (245–184 לפנה"ס) בשם "האוצר" (Aulularia). נמצא שיש דמיון באלמנטים של עלילת שני המחזות, בקווים מקבילים אצל מספר דמויות, ואפילו דמיון בקטעים שלמים. לשם השוואה אביא את הקטעים הבאים: ב"האוצר" של פלאוטוס (מערכה ד', תמונה 9) מחפש אאוקליו, הקמצן של המחזה הלטיני את כספו שנגנב על-ידי עבדו:

אני אבוד, אני הרוג, אני מת! לאן לרוץ? לאן לא לרוץ? עמוד! עצור! את מי? מי זה? אינני יודע, אינני רואה דבר! אני עיוור! אני מהלך עיוור! אינני בטוח ואינני מסוגל להחליט בנפשי לאן אני הולך, איפה אני או מי אני! (אל הקהל) אני מבקש, אני מתחנן, אני מפציר בכם, בואו לעזרתי, גלו לי מי האדם שלקח את הכסף! (אל אחד מן הקהל) מה אתה אומר? אני נותן כך אמון, כי ניכר בפניך שאתה איש הגון. מה זה? למה אתם צוחקים? אני מכיר את כולכם, אני יודע שיש ביניכם גנבים רבים שמתחפשים להם בבגדים לבנים ויושבים כאן כאילו היו אנשים הגונים. מה? איש מכם לא לקח? אני אבוד! תגיד מי לקח? אתה לא יודע? אוי לי האומלל, אני הרוג, אני קבור! רע ונורא שכרי! היום הזה הביא לי רק אנחות, צרות וכאב, רק רעב ועוני! איזה אוצר גדול איבדתי! והרי שמרתי עליו מכל משמר! מעצמי ומנפשי חשכתי, מגופי מנעתי הנאה, ועכשיו אחרים יהנו על חשבוני! על חשבון אסוני והפסדי! אינני יכול לסבול את זה!

(מרומית: דבורה גילולה)

ב"הקמצן" מערכה ד', תמונה 7, מחפש הרפגון את כספו שנגנב. קולו נשמע עוד מן הגן בצווחו על הגניבה והוא בא בחפזה ובגילוי-ראש.

הרפגון: גנבים! שודדים! רוצחים! (עשה) צדק, אלוהי הצדק! אני אבוד, אני רצוח, שיספו את גרוני! גנבו את כספי! מי זה יכול להיות? לאן הוא נעלם? איפה הוא? איפה הוא מתחבא? איך אני מוצא אותו? לאן לרוץ? לאן לא-לרוץ? אולי הוא פה? אולי שם? מי זה שם? עצור! (תופס בזרועו). תחזיר לי את הכסף, מנוול! אה! זה אני. לא יודע איפה הראש שלי, לא יודע איפה אני, מי אני, ומה אני עושה! אי! כסף מסכן שלי! כסף מסכן ויקר שלי! איך הלכת לי, איך? מאז לקחו לי אותך, איבדתי את המשענת שלי, את הנחמה שלי, את שמחת החיים; הכל נגמר, אין לי מה לחפש עוד בעולם הזה. בלעדיך, אין טעם בחיים. זהו זה, לא יכול יותר, אני גוסס, אני מת, אני קבור. אין (כאן) מי שיקים אותי לתחייה ויחזיר לי את הכסף שלי או יגיד לי מי לקח אותו? אה? מה אמרת? אין שם אף אחד. מי שלא עשה את זה, ארב טוב-טוב להזדמנות ועשה את זה בדיוק כשדיברתי עם המנוול הזה, הבן שלי. צדק! איפה הצדק? אחקור אותם בבית אחד אחד - משרתות, משרתים, בן, בת וגם אותי עצמי! כמה אנשים התאספו פה! אין פה אחד שלא מעורר בי חשד, כל אחד נראה לי הגנב. הי! על מה אתם מדברים שם? על זה ששדד אותי? מה זה הרעש הזה שם למעלה? זה הגנב שלי? בבקשה, אם מישוה יודע משהו על הגנב, שיגיד, אני מתחנן. הוא לא מתחבא שם ביניכם? הם כולם מסתכלים עלי וצוחקים. הם בטח כולם שותפים לפשע. קדימה - מהר, שוטרים, קצינים, שופטים, דיינים, שוטים, עקרים, עמודי-תליה ותליינים. את כל העולם אני אתלה; ואם לא אמצא את הכסף שלי, מיד אחר כך - (אתלה) גם את עצמי!

(תרגום: אלי ביזאווי)

... עוד כמה מקורות

לצורך כתיבת מחזה נהגו מחזאים רבים, בעבר ובהווה, לשאוב חומרים ממקורות שונים – כלומר, להשתמש בסיפורים, ברומנים או במחזות – אותם הם מעבדים מחדש, ולפי הצורך נעזרים בחומרים היסטוריים ואקטואליים. גם מולייר השתמש ב"חומרים" כאלה במחזותיו, ביניהם במחזה "הקמצן".

המחבר	הספר	ההשאלה
פלאוטוס (250 – 184) לפני הס'. Plautus. הסופר הקומי הגדול ביותר שקם לשפה הלטינית. אמן בהמצאת מרשמים קומיים. כותבי הקומדיות והפארסות, ובראשם מולייר, חבים לו רבות.	"הקדירה"	הגניבה אצל הקמצן; החשדנות בכל הסובבים אותו; "הידיים השניות"; רצונו לחתן את בתו ללא נדוניה. גניבת הקדירה על ידי המשרת; המונולוג שלאחר הגניבה.
בוארבור (1592 – 1662) Boisrobert. מחזותיו, שיריו, וסיפוריו הגדולים הם בינוניים ביותר, אך שחק תפקיד חשוב בהיסטוריה הספרותית של המאה ה-17.	"המתדיינת היפה" 1654	האב והבן נפגשים פנים מול פנים; מצב הסוסים; הביקור ביריד; האב הקמצן, הבן הפזזן, אחותו לצידו.
לאריביי (1550 – 1611) Larivey. התאים לצרפתית מחזות שמקורם איטלקי.	"הרוחות" 1579	המונולוג של הקמצן לאחר שגנבו ממנו, על כל משחקי הלשון שבו.
שאפוזו (1625 – 1701) Chappozeau. סופר בינוני אך פורה.	"אשת המזימות" 1663	מן הגיבורה רופין יצר מולייר את פרוזין.
סורל ש. (1597 – 1674) Charlos Sorel.	"הרועה הפלאי" 1627	השאלת הפתגם: "יש לאכול כדי לחיות", וכו'.
דונו דה ויזה (1638 – 1710) Donneau de Vise.	"האם הגנדרנית" 1665	האב והבן אוהבים את אותה נערה.
הקומדיה דל-ארטה	1532	התחפשויות; מכות ובעיטות במשרתים; דמויות דומות לטיפוסים הקבועים בקומדיה דל-ארטה.
אריאוסטו (1474 – 1533) Ariosto L.	"המדומים"	הצעת נישואין מוזרה מצד שדכנית.
לה-ור Le Vert	"הרופא המאוהב" 1638	המאהב הצעיר מתחפש למשרת, כדי לזכות באהבת בת אדוניו.

1974
תיאטרון הזמן
(תחת השם "איפה הכסף")
עיבוד ובימוי:
יואל זילברג
בתפקיד עובדיה בדיחי
(הרפגון):
גבי עמרני

1980
התיאטרון הלאומי הבימה
תרגום:
נתן אלתרמן
בימוי:
דוד לוי
בתפקיד הרפגון:
שלמה בר-שביט

1981
תיאטרון אורנה פורת
לילדים ולנוער
תרגום:
נתן אלתרמן
בימוי:
דן רונן
בתפקיד הרפגון:
גבי עמרני

1990
תיאטרון הנגב
תרגום:
נתן אלתרמן
בימוי:
שמואל שילה
בתפקיד הרפגון:
יוסי כרמון

1995
תיאטרון הקאמרי
תרגום:
אהוד מנור
בימוי:
גאבור ז'אמבקי
בתפקיד הרפגון:
יוסי גרבר

2003
תיאטרון החאן
תרגום:
אהוד מנור
עיבוד ובימוי:
מיכאל גורביץ'
בתפקיד הרפגון:
אריה צ'רנר

1908
חובבי הבמה העברית
תרגום:
מ. קרשבסקי
בתפקיד הרפגון:
מיכאל טיטלמן-תמרי

1926
התיאטרון האמנותי
(תחת השם "הרפגון")
תרגום:
מ. קרשבסקי
בימוי:
יצחק משה דניאל
בתפקיד הרפגון:
מיכאל גור

1938
תיאטרון אוהל
תרגום:
אביגדור המאירי
בימוי:
פרידריך לובה
בתפקיד הרפגון:
מאיר מרגלית

1955
תיאטרון הקאמרי
תרגום:
נתן אלתרמן
בימוי:
שמואל בונים
בתפקיד הרפגון:
אברהם בן יוסף

1968
תיאטרון אוהל
תרגום:
נתן אלתרמן
בימוי:
אנדרי קלראשו
בתפקיד הרפגון:
מאיר מרגלית

1970
תיאטרון אורנה פורת
לילדים ולנוער
תרגום:
נתן אלתרמן
בימוי:
לאונרד שך
בתפקיד הרפגון:
רפאל קלצ'קין

אילן חזן (בימוי)

נבחר בנובמבר 2011 לנשיא "איחוד תיאטראות אירופה" (UTA). מנהלו האמנותי של תיאטרון הבימה. מנהלו האמנותי של קבוצת צעירי הבימה (2004 – 1996). מנהלו האמנותי של תיאטרון החאן (1982 – 1975). שותף להקמת הבמה הסאטירית בתיאטרון "צוותא" (1977). בין עבודותיו: "עקומים", "מחכים לגודו" (ת', חיפה, על עבודה זו נבחר ע"י אוניברסיטת מיישיגן לאחד הבימאים הבולטים בשנות ה-80). בתיאטרון בית ליסין: "מותו של אנרכיסט", "חשמלית ושמה תשוקה". בתיאטרון הקאמרי: "טוב" (הצגת השנה ובימאי השנה בעיתון "מעריב"), "קסטנר" (פרס מסקין למחזה המקורי), מיכאל קולהאס, "אמא קוראז", "גם הוא באצילים", "נורה", "חפץ", "הבכיינים". בתיאטרון הבימה: "החייל האמיץ שוויק", "קן הקוקיה", "מחכים לגודו", "הקומיקאים", "כתר בראש", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "מלחמה", "הלכה", "אנה קרנינה", "מסילה לדמשק", "ביקור הגברת הזקנה", "הסוחר מוונציה" (ההצגה הוזמנה לייצג את ישראל בפסטיבל שייקספיר הבינלאומי בתיאטרון "הגלוב" בלונדון, במאי 2012). זכה בפרסים ע"ש משה הלוי, שמעון פינקל, יוסף מילוא, פרס רוזנבלום. ביים את "קסטנר" בת' העירוני של הילברון, גרמניה (1988), ההצגה "מיכאל קולהאס" השתתפה בפסטיבלים בינלאומיים באדינבורג וורשה (1987/8), בסיבוב הופעות בגרמניה (1988) וברוסיה (1990). ביים את "גם הוא באצילים" בתיאטרון "מאלי" במוסקבה (1990). ההצגה "מחכים לגודו" השתתפה בפסטיבל מנצ'סטר (1994), "מעגל הגיר הקווקז" בפסטיבל בינלאומי לתיאטרון גרמני (2000), "מלחמה" בתיאטרון "סטאבילה", טורינו, בתיאטרון "קאטונה", בודפשט, בתיאטרון "בולאנדרה", בוקרשט (אפריל, 2007), בתיאטרון דואה פארמה (2008).

אלי ביז'אוי (נוסח עברי)

ליד 1978, בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת סמינר הקיבוצים. בין תרגומיו: "בית ספר לנשים", "דבר מצחק קרה", "קברט", "רומיאו ויוליה" (ת' הקאמרי) "פיאף", "שחק אותה סם", "טירונות בלוז" (ת' באר שבע) "אוצר יקר", "אוליבר!", "Avenue Q", (ת' בית ליסין). "שנה עם צפדי וקרפד" (ת' המדיטק) "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "בדלתיים סגורות", "השגחה עליונה", "אאידה", "תשוקה", "ג'קיל והייד", "האדיזיט", "משחקי חופשה", "שרים סינטרה וחברים", "אריודרצ' רומא" (ת' הספריה). "כלוב העליזים", "בן בהפתעה", "היפה והחיה (התיאטרון הפרטי) "ליצינים של אלוהים", "אל נקמות" (בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין). בימוי: בתיאטרון באר שבע: "פיאף". בתיאטרון הספריה: "תשוקה" (סונדהיים), "בדלתיים סגורות", "היפה והחיה". בבית צבי: "אנדורה", "השגחה עליונה", "ספון ריבר". כתיבה: "אריה הספריה" – מחזה מוזיקלי על פי ספרה של מישל קנודסן (ת' המדיטק), "ליזיסטרטה – פנטזיה קומית על שלום" (עם אודי בן משה על-פי אריסטופנס) (ת' הבימה). קולנוע: כתיבת התסריט ל"בננות", סרטו של איתן פוקס. זוכה מלגת קרן אמריקה-ישראל (שרת) לבימוי בשנים 2002–2006. זוכה פרס עבור כתיבת הליברטו ל"אדיפוס משפט האלים", פסטיבל עכו 2000.

שני טור (עיצוב תפאורה)

בוגרת המסלול לעיצוב במה בסמינר הקיבוצים. בין ההצגות להן עיצבה תפאורה/תלבושות-בתיאטרון הבימה: "מישהו ימות בסוף", "אושיר", "נתתי לה חיי", "הסוחר מוונציה", "איש חסיד היה", "אדם לא מת סתם", "המאהב". בתיאטרון החאן: "האדרת". בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "לשמוע על הכדור", "הנחשול", "מרק כפתורים", "תיאטרון פצפון". בתאטרונטו הצגות ילדים 2010: "אבא אחר". בתיאטרון "המדיטק": "הפקת המחול" "סיפורי אלף לילה ולילה". בסמינר הקיבוצים: "בית מטבחיים 5", "וויצק", "הרדופים", "הומאז", "פולורוד". בתיאטרון נוצר: "חסד". באנסמבל הרצליה: "בשר גבירותי ורבותי". בתיאטרון הקיבוץ: "האוצר שבה". בפסטיבל עכו 2010: "25" (זוכת פרס ההצגה המצטיינת). הפקת תיאטרון מחול: "DIStanz". בפסטיבל ישראל בדימונה: "שלג ויער".

חאור צנר (עיצוב תלבושות)

בוגר תואר ראשון במסלול לעיצוב אופנה ואמנויות הבמה ב"שנקר". במהלך לימודיו זכה בפרס "סטנלי הלר לעיצוב מצטיין" וקיבל מלגה על עיצוב תלבושות מטעם "קרן שרת" לסטודנטים מצטיינים. בין עבודותיו: בתיאטרון הבימה: "בארבו – שרים 90", "דיבוקים", "יוסף וכתנת הפסים המשועת", "נתתי לה חיי", "הסוחר מוונציה", "ערי מדבר אחרות". בתיאטרון החאן: "תהילה", "הצוענים של יפו". בתיאטרון חיפה: "טיפול בטנגו", "בת המלך". באנסמבל הרצליה: "בשר, גבירותי ורבותי". בפסטיבל ישראל: "אבא שלי לא ציפור". להקת המחול הקיבוצית: "פוראמן מגנום", "וכשהגיע לשמש", "אקודום". האופרה הישראלית: "סינדרלה", "רחמי של טיטוס". אנסמבל בת שבע: "טרילמה". בתיאטרון תמונע: "קאסדה" (אנסמבל תוצרת בית). בתיאטרון הסמטה: "סלומה". מיומנה: "אדרבא". להקת ורטיגו: "סילויה". להקת קמע (בת-דור ב"ש): "האמת העירומה". במת מיצג: "סיפורי סבתא". להקת פרסקו והתזמורת הסימפונית של ראש"ל: "פולצ'ינלה". בתיאטרון שלנו: "איה אווין אווה". בת. המדיטק: "הכבשה – 16", "בגדי המלך החדשים" (בשיתוף להקת פרסקו). מפע פרינג': "הסיאנס של רומיאו". Festival d'Aurillac France: "אונריקה". פסטיבל חיפה להצגות ילדים: "הפר פרדיננד", "ללא באהבה", "סיפורים מתגלגלים" (מופע הפתיחה). זוכה פרס מעצב השנה לתיאטרון ילדים ונוער 2008 ופרס ראשון בפסטיבל חיפה להצגות ילדים (2009, 2011).

שחר פנקס (דרמטורגיה)

מחזאית ודרמטורגית. בוגרת תואר שני בבימוי, הפקולטה לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה כמחזאית: "תזוזה" – כתיבה ובימוי (תיאטרון האוניברסיטה), "איש לכת" כתיבה ובימוי משותף עם שיר גולדברג ומשה פרלשטיין (פסטיבל עכו), "פרסאוס ומדוזה" (המשכן לאמנויות חיפה), "בשר – גבירותי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל), "תהילה" עפ"י ש"י עגנון, "האדרת" עפ"י גוגול (תיאטרון החאן), "אדם לא מת סתם" עפ"י סיפורי דבורה בארון, "המאהב" עפ"י א.ב. יהושע (תיאטרון הבימה). בין עבודותיה כדרמטורגית: "פסטיבל צו קריאה" למחזאות מקורית (תיאטרון צוותא). "אם יש גן עדן", "ארץ חדשה", "השבעה" (כתיבה עם שי פיטובסקי, קבוצת צעירי הבימה), "אורסטס ואלקטרה משפט רצח" (התיאטרון הלאומי קפריסין). "שרי המלחמה", "הסוחר מוונציה", לא אשנא" עפ"י ספרו של דר' איזלדין אבו אלעייש (תיאטרון הבימה).

אורי וידלסנטי (מוסיקה)

מלחין מוזיקה לתיאטרון, קולנוע ומחול למעלה מעשרים וחמש שנה. הלחין מוזיקה ליותר מ-200 הצגות תיאטרון, עשרות סרטי קולנוע וכ-20 ערבי מחול, חלקם מבוססים במלואם על המוסיקה שלו. בין עבודותיו לתיאטרון בארץ ובחו"ל: "כטוב בעיניכם", "ריצ'ארד השלישי", "יוליוס קיסר", "משרתם של שני אדונים", "מנדרגולה", "מראה מעל הגשר", "כריתת ראש", "יהוא", "נמר חברבורות", "איש חסיד היה", "החילוני האחרון", "נוצות", "מפעל חייו", "חצוצרה בואדי", "אקורדיונים", "גורודיש", "בויטרה", "השחקן", "עיר הנפט", "ריגוש", "נהג ציירת", "אהבה במבט שלישי", "הופס והופלה", "המכשפה", "מבקר המדינה", "אונור", "התאונה", "פונדק הרוחות", "שש נשים מדברות על יופי", "הנסיגה ממוסקבה", "גוד ביי אפריקה", "אנדה", "ולנטינו", "לילה במאי", "אוגוסט", "מסילה לדמשק", "רוחלה מתחתנת", "מכולת", "שיינדלה", "הסוחר מוונציה", "עת דודים", "זרעים של שתקה". בקולנוע: "שחור", "ארץ חדשה", "פיתור", "You are rejected Between The sand and the sky", אני ישנה וליבי ער", "גי אוני", "The monarch of crystal falls". במחול: "דירת שני חדרים", "חמורים", "במערכולת התשוקה", "תא", "דיו – כן", "Once Upon A Time", "Peace Of Cake", "רק גברים וקודים" – ערב שהוקדש ליצירותיו. במאי בקבוצת "קרקס Y", במסגרת זו הועלתה העבודה "קאראבינה", בפסטיבל עכו 2010. הלחין את השיר "ילדי חורף 73".

שרון גל (תנועה)

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת ביה"ס למחול במכללת סמינר הקיבוצים. בין עבודותיה: "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון 2009 לכוריאוגרפיה על עבודתה זו), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה", "השבעה" (קבוצת צעירי הבימה), "המאהב" (תיאטרון הבימה), "האדרת" (תיאטרון החאן), "מגירות" (סמינר הקיבוצים), "מסעות אודיסאוס" (תיאטרון גשר).

אסי אשד (שפה ודיבור)

השתלמה ב"רויאל שייקספיר קופמני" בסטרטפורד ובתיאטרון הלאומי המלכותי בלונדון. בין עבודותיה: בתיאטרון הבימה: "הסוחר מוונציה", "קוויאר ועדשים", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "חברון", "מסילה לדמשק". בתיאטרון הקאמרי: "המלט", "היה או לא היה", "המלך ליר", "עוץ לי גוץ לי". בתיאטרון חיפה: "סיפור פשוט", "המלט", "מקבת". בתיאטרון גשר: "סונטת קרויצר", "כולם רוצים להוליווד". בתיאטרון הספריה: "ריצ'ארד השני", "קליגולה", "ריצ'ארד השלישי". בתיאטרון החאן: "בגידה", "האשליה", "אסתרליין יקירתי". בתיאטרון באר שבע: "אילוף הסוררת", "הרבה רעש על לא כלום". באנסמבל עיתים: "הדיבוק", "כישוף". מלמדת ב"בית צבי".

זיזי וולושין (עיצוב תאורה)

בוגר סמינר הקיבוצים. בין עבודותיו בתיאטרון: "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2003, 2009), "אישה בחולות" (התיאטרון ערבי-עברי ביפו, זוכה בפרס התאורה, "קיפוד הזהב" 2006), "נשים זרות" (התיאטרון ערבי-עברי ביפו, זוכה בפרס התאורה, "קיפוד הזהב" 2007). בתיאטרון הבימה: "פשוטה", אלף לילה", "החוטם", "כוכב יאיר", "מר פרסוניאק", "פוסט טראומה", "מונוגמיה", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "לא אשנא", "השבעה". "הקסם של אורנה" (תיאטרון אורנה פורת זוכה פרס תאורן הצגות הילדים, 2010–2011), אופרה – "דידו ואניס", "הרמאי", "פונדק הרוחות" (בימוי דני ארליך), "ערבה" (תיאטרון נוצר, זוכה בפרס התאורה, "קיפוד הזהב" 2012), "האסיר בלב העיר" (תיאטרון הקאמרי ותיאטרון ב"ש), "מומו", "הכיתה המעופפת", "המכשפה בבית ממול" (תיאטרון המדיטק, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2012), "מלאכת החיים" (תיאטרון בית ליסין), "משהו למות בשבילך" (תיאטרון חיפה), "החיים בשלוש גרסאות" (תיאטרון גשר), "הכל בגן", "חבלי משיח", "רק אתמול נולדה", "בין חברים" (תיאטרון ב"ש).

יעקב כהן

יעקב כהן (הרפגון)

בוגר "בית צבי" 1984. בין תפקידיו: בתיאטרון הבימה: "הסוחר מוונציה" (שיילוק), "הזוג המוזר" (פליקס), "הנהג של מים דיזי" (הוק), "מבקר המדינה 2005" (נמרוד שחר), "הצגת היחיד" (אני והוא), "קופסה שחורה", "אבנים בכיסים", "נאסר א-דין", "בוסתן ספרדי" (מושון/שמשי/חכם עמרם). בתיאטרון הקאמרי: "אקיש ופופצ'ה", "חוות החיות", "אני לא רפפורט", "נכנע ומונוצח", "המתלבט", "הפץ" (חפץ), "קומדיה של טעויות" (דרומיו) "בתיאטרון באר שבע: "ברכה". בתיאטרון בית ליסין: "בוז לירח". בתיאטרון לילדים ולנוער: "פו הדוב", "מלכות דוד", "תרנגול כפרות". בתיאטרון הספריה: "מר סליק", "גבר בודד במלכות", "מתי ומיל", עם מוטי בהרב: "חוג לדומה", "סג'ר". בתיאטרון הפרטי: "תום סויר והקלברי פין", "זורו", "נסך האגדות", "שרק" (החמור). בפסטיבל עכו: "היה כבר עדיף להישאר בחיים" (פרס השחקן המצטיין). באופרה הישראלית: "הספר מסיביליה". בטלוויזיה: "רצח תרתי משמע", "כתר בראש", "רותי נעים", "אשה מרציפן", "קומדי בר", "שנות ה-80", "תכנית האירוח" "מחר שבת", "הבורר". בקולנוע: "אבא גנוב", "כבלים", "שחור" (שלמה). בימים אלה מעלה מופע סטנד-אפ חדש.

טלי אורן (פרזיון)

בוגרת 2001 "Guilford School of Acting" באנגליה. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "עת דודים", "נתתי לה חיי", "מרי לו", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "מבקר המדינה 2005", "הכבש השישה עשר", "נפגעי חרדה". בתיאטרון גשר: "איי לאב יו לנצח אבל...". בתיאטרון בית ליסין: "אבניו קיי" (זוכה פרס התיאטרון להצגת הבידור של השנה). בתיאטרון הפרטי: "פסטיבל שירי ילדים 2008", "101 כלבים וגנבים". "בילי שוורץ" (במסגרת "חג המחזמר", מקום ראשון). השתתפה בערבים מוסיקליים ובפסטיבלים שונים. בטלוויזיה: "חשופים", "דומינו" (זוכת פרס "מסך הזהב"), "קופיקו", "הצרות שלי עם נשים", "חברות", "עבודה ערבית", "השיר שלנו", "אולי הפעם", "פרשת השבוע", "חטף פתח", "מה שלמה", "זום זום", "לילה גוב" ועוד. בקולנוע: "הסודות" (סרטו של אבי נשר), "בננות" (סרטו של איתן פוקס). מופיעה ב"המחווה לגזוז" עם גורי אלפי ורועי בר נתן.

אביב אלוש (קלאנס)

בין תפקידיו: בתיאטרון הבימה: "אם יש גן עדן" (זיתלאווי), "הסוחר מוונציה" (גרציאנו), "השוטר אזולאי". בטלוויזיה: "להיות איתה" (עמוס), "אלנבי" (ארז), "תא גורדין" (אופיר), "עספור" (קובי), "הבורר" (עידן הרומי), "אולי הפעם" (נמרוד), "האי" (בן). בקולנוע: "עד מדינה", "כיפה אדומה", "רימון הזהב".

אהרון אלמוג (אנסלם/משרת)

בוגר בית הספר הדרמטי שליד תיאטרון הבימה, ומאז גילם תפקידים בתיאטרונים השונים בארץ. היה בין מקימי תיאטרון החאן הירושלמי. בין תפקידיו: בתיאטרון הבימה: "מדיאה" (אגאוס), "מדריך למטייל בוורשה", "אנשים קשים", "חבילות מאמריקה", "משפחה", "אנטיגונה", "אלינג" (אלפונס), "אותו הים" (אלבר), "גיבורים" (רנה), "ביקור הגברת הזקנה" (המורה). בתיאטרונים אחרים: "מנדראגולה", "חמורים", "צ'יפס עם כל דבר", "וויצק", "אורזי המזוודות", "אקיש ופופצ'ה", "אנשים בלילה", "לדי קנדי", "חסות", "רוחות", "הנאהבים", "אולם מס' 6", "הכפיל". בטלוויזיה: "ניקוי ראש". בין עבודותיו כבמאי: "הפרדס" (ת. הבימה), "הקן", "רכוש נטוש", "שייך", "אחרי התאים", "שלוש אחיות", "העלמה ג'ול" (ת. הקאמרי), "תל אביב – ניו יורק – תל אביב" (ת. החאן הירושלמי), הצגת היחיד "שש שעה רקובה" (ת. בית ליסין). ב-1987 התמנה למנהל האמנותי של קבוצת התיאטרון בנווה צדק וביום: "האזרח העומד מעל כל חשד", "החילל הטוב שוויק", "נעורי ורדה'לה", "הירושה".

עידן אלתרמן (אדון ד'אק)

בין תפקידיו בתיאטרון: בתיאטרון הבימה: "לרקוד ולעוף" (נמרוד), "נתתי לה חיי" (יורם צוקרמן), "ערי מדבר אחרות" (טריפ). בתיאטרון בית ליסין: "קידוש", "סקאפינו", "אבניו Q". בתיאטרון באר שבע: "שחק אותה סם". בתיאטרון העממי: "חנות קטנה ומטריפה". בקולנוע: "ההסדר", "לילה לבן", "מר באוס", "שמיכה חשמלית ושמה משה", "אדם בן כלב". בטלוויזיה: יצר והיה שותף בכתיבת התכנית "פלטפוס", "כוכבי השכונה" ו"לא לפני הילדים". השתתף ב"החיים זה לא הכל", "של מי השורה הזאת?", "צחוק מהעבודה" ובתפקידי אורח בסדרות דרמה שונות. ביים את הסרט הדוקומנטי "נמוך" (קשת). הופיע יחד עם אבי גרייניק במופע המצליח "ילדים סורגים לאלוהים" (למעלה מ-1000 הצגות). שר ומנגן שירים שתירגם מאנגלית לעברית יחד עם להקת הרוק – "המג'יקל בנד" במופע "ALT SHIFT".

עידו ברטל (ולר)

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב 2010. זוכה מלגת קרן שרת ומלגת משחק בחסות אלי לואן. בין תפקידיו: בתיאטרון הבימה: "הסוחר מוונציה" (באסאניו), "החולה ההודי" (שגב). בתיאטרון הערבי-עברי: "שרופים" (סימון). בתיאטרון בית ליסין: "אביב מתעורר" (מלכיאור), "אמא מאוהבת" (עומר), "אמא שלו" (מתיו). בתיאטרון הקאמרי: "המצעד" (יואי דורסי), "קומדיה של טעויות" (אנטיפולוס). בקולנוע: "העולם מצחיק", "בלתי נמנע". בטלוויזיה: הסרט "נשמתו של רוצח" (יורם בנש). בסדרות: "בובות", "סרוגים 2", "נשות הטייסים", "אליפים", "ניו יורק", "בני ערובה".

רוברט הניג (אדון סימון/ברידוואן/קומיסר לבלרו)

בוגר "בית צבי" 1971. בין ההצגות הבולטות בהן שיחק: בתיאטרון הבימה: "טרטיף", "חלון בלהות", "משרתם של שני אדונים", "זעקי ארץ אהובה", "שלוש אחיות", "ביקור הגברת הזקנה", "הקוריקו", "החילל האמין שוויק", "1913", "לב טוב", "מראה מעל הגשר", "המכשפה", "הקומיקאים", "בגדי המלך", "מבקר המדינה 2005", "נמר חברבורות", "נודניק", "רומנטיקה", "החגיגה", "הזוג המוזר", "השוטר אזולאי". בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה השניים עשר", "מעלה הקרחות", "הקמצן". בתיאטרון באר שבע: "עלי כינור", "הלילה השניים עשר", "טרטיף", "אנדורה", "הצל", "כותרת ראשית", "הקומיקאים", "המיזנטרופ", "חלום ליל קיץ", "צריך פיאט בחיים", "אותו ואת בנו", "הספר מסיביליה", "אילוף הסוררת", "תמונות מבואריה תחתית", "רק בימי ראשון", "ברוז הפרא", "מותו של סוכן", "דודתו של צ'רלי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "קומדיה של טעויות", "הביצה". בתיאטרון בית ליסין: "טנזי", "קומדיה שחורה", בתיאטרון הקאמרי: "שירה", "ברנשים וחתוכות". בקולנוע: "טיימרה", "הכלה הסורית", "צעד קטן", "קרוב לבית".

רית מטטוב (אליז)

בוגרת הסטודיו למשחק מייסודו של יורם לוינשטיין, 2004. זוכת מלגות קרן שרת, שוש אביגל, עדי קמרי. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "אם הבית" (אתי), "הסוחר מוונציה" (גריסה), "לרקוד ולעוף" (אלה), "אוגוסט מחוז אוסייג" (ג'ונה), "משוגעת" (יאנה), "המחלוקת" (אגלה). בית ציוני אמריקה: "שנה טובה לחקלאים", באנסמבל עיתים: "כישוף". בתיאטרון תמונע: "רומיאו ויוליה" (יוליה). בתיאטרון השעה: "ילדה טובה" (תמי), "התשמע קולי" (אנה). בתיאטרון הקיבוץ: "אל עצמי" (בתיה). בקולנוע: "עדות", "המשוטט", "ביקור התזמורת" (יולה). בטלוויזיה: "מישהו לרוץ איתו", "בלו נטלי" (דנה), "תימרות עשן" (מעיון), "מסכים" (אוזי), "האלופה" (ענבל). זוכת פרס התיאטרון לשחקנית המבטיחה לשנת 2009, פרס שחקנית המשנה בטקס פרסי הבמה לילדים ונוער 2012 ופרס שחקנית השנה בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2013.

דניאל סנג (לה-פלש/לה מרלוש)

בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2009. בין תפקידיו: בתיאטרון הבימה: "הסוחר מוונציה" (לנצלוט), "עת דודים" (נחומי), "רעל ותחרה" (רב פקד א'הארה), "מלכת היופי של לינאן" (ריי דולי), "כל החיים לפניו" (מומו), "איש עומד מאחורי אישה יושבת", "מישהו ימות בסוף" (ג'ו), "אם יש גן עדן" (בייליס). בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "שומר על הכדור", "מחסן השטותים של דתיה", "בגדי המלך החדשים". תיאטרון השעה: "האסופית". בתיאטרון צוותא: "בתולים". בתיאטרון תמונע: "החברים של ננה". במעבדת תרבות דימונה: "שלג ויער". בקפה קאמרי: "25". בטלוויזיה: "חיים אחרים" (גדעון קשת), "ק.ק. קטמנדו" (קשת), "זגורי אימפריה" (אבישי).

ולי תגר (מריאן/גברת קלוד)

בוגרת הסטודיו למשחק מייסודו של יורם לוינשטיין, 2008. זוכת מלגת קרן שרת 2007. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "אוגוסט מחוז אוסייג" (ג'ו), "שעה יפה ליוגה" (דנה), "לילה במאי" (נועה), "מישהו ימות בסוף" (ניקו), "לרקוד ולעוף" (ענת). בתיאטרון הקאמרי: "רומיאו ויוליה" (יוליה). בטלוויזיה: "מעורב ירושלמי" (שירן), "שירות חדרים" (שימי), "15 דקות" (נישל), "עספור" (אורלי), "תנוחי" (נעמי שחר הצעירה), "משהתגדי", "יום האם" (רננה), "ניו יורק" (מאיה), "סיפורי פיות" (דני). בקולנוע: "חברות", "אחות זרה" (זוכה פרס וולג'ין), "ידיים קשורות", "אפס ביחסי אנוש".

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרוייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהלית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרונים אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה, חיימוביץ רונת
לנדאו ליאורה, סביר רינת, רביד נאווה
רוזנברג ריקי – מזכרית כבוד, חפץ סיגליה
מייסדת ונשיאת כבוד: גולדנברג אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

אבידן בריר ברויה ודר' אברהם בריר
אדלר רונת וראובן
אהובי יגאל
אור מיכאלה ותיאודור
אחיטוב אורינסקי ארזה
אפרת צבי ודורה
אונגר יעל ורמי
איזקסון אירית
אילין שרה
אלאלוף שרה
אלאלוף אילנה וג'קי
אלון אידה ושמעון
אלחנני איטה
אלקון עידית
אלחנני רונת
אפרתי אורית ודוד
אקורשטיין סטפני וג'ורא
ארליך גל ומישל
ארליך מירה וג'ורא
ארקין דוריס ומורי
בארינבונים צביקה ונטלי
בלש קיי
בלומנטל נעמי
בנק לאומי
בנק הפועלים
בהר יוסי ועירית
בר ריבה וצבי
בר שלמה
ברק אהרון ואליקה
ברטפלד אסי
ברניצקי קוני ודן
גבריאלי עדנה וארנן

גבאי נרדה ועזרא
גוטסמן רותי ויואב
גולדנברג אורה
גור אלן
גורביץ מוניק
גורביץ אריאלה וגרשון
גיר מייכה ושרה
גלר אתי ואהוד
גרינברג יפית ודר' בני ארד
גרנות נעמי ויוסי
דואק אבלין
דנקנר אורלי ונוחי
החברה לישראל
הורביץ דליה
הירש תמי
הכהן יעקב וציפי
דר' אביקם ואורה הראל
וילנר חגית
זמיר רינה ויצחק
זיו צבי וג'וספין
זרניצקי אורה ויוסי
חיימוביץ רונת
חכמי קנפרי ניצה
חכמי יוסף דוד
חנן אריה ופסיסה
טייק עירונה
טייק יהודית ודר' הנרי
טלר גדעון
ים שחור נעמי ומנחם
ינאי שלמה ואהובה
יפו עליזה
כהן אלי ואיילה

כהן פניני ופנינית
כרמל שוש
לוי גיטה
ליאון אמנון ומלכה
ליבאי דוד
לנדאו מרינה ואילן בן זאב
לנדאו ליאורה ואלי
לנדסברג ברונו
לנדסברג דיתי ואלכס
לסט רותי וגבי
מאור גליה ויהושע
מטלון מוריאל וענת
מיתר עפרה ואלי אפשטיין
מלמד אלדד ודליה
נאמן אייבי ודליה
נמרודי עופר ורית
נתנאל ענני ועוזי
סביר רינת
סגול טובה וסמי
פרופ' סוארי יצחק ועדיה
סטיבה אורה ואיתן
סמית רלי
סלע יהודית
סדן שמחה
עזריאלט איה
פדרמן ליאורה ומיכאל
פישמן טובה ואליעזר
פלדמן איה וזאב
פלדבראם מייק
פרופר אתי וגד
פרופ' פרשקור יוסף ודליה
קונדה אפרים וציפי

קורט אורי ועפרה
קורצקי נירה
קז נילי וישראל
קפלן שרה
קצין יהודית
קן מיקה ורונת
קריב נילי
רב חן רפי
רב-הון יעל
רבינוביץ רונת
רביד נאווה ואברהם
רהב רני והילה
רובין ציפי ופנחס
רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר
רוזנברג ריקי
רוטר גבריאלי ואסתר
רז אייל וריקי
ריס איטה
רפפורט ערית
שגיב לויקה עמי וטדי
שווסטר דליה
שטרואס בן דרור רעיה
שלינגר שמואל
שפיגלר רותי
שקד שושנה וישעיהו
שקד חיה
רות לבהר שרון
שרילי דניאלה ודני
שרף רותי ואהרון
תאומים מושיק ועירית
תשובה יצחק וחיה

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: דוד בועז

פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, אדריאן הרשקוביץ, דוד סיני, עמירה דותן

דירקטוריון הבימה | יו"ר: יוחנן צנגן | סגנית יו"ר: נורית דאבוש

אסתי אפלבוואם פולני, אמנון דיק, אורלי מלסה, שאול משעל, בן עמי עינב, יוסי שחק, דורלי אלמגור

מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: אילן רונן | סמנכ"ל: בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חנן שניר

מנהלת מחלקת אמנותית ומלחמה: רות טון-מנדלסון

מנהל פרויקטים מיוחדים: גדי בר עוז

מנהלת פרסום ויחסי ציבור: אסנת חן, ריאל שמיר

מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

שחקני התיאטרון:

אורי אברהמי, נירית אהרונ-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה און, טלי אורן, אלון אופיר, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדשט, גורל אסכנדר, אניטל אלכבר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמגור, עידן אלתרמן, יפית אסולין, עמית אפשטיין, ליאת אקטע, עדי ארד, נעמה ארמון, דפנה ארמוני, אורי בדר, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, דייוויד בילנקה, ריקי בליך, אורי בנאי, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מזי"א, שמחה ברבירו, ליליאן ברטו, שלומי ברטוב, עידו ברטל, דוית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, שושנה גורן, גלית גיאת, לאה גלפשיטיין, אשתי גספריאן, אלינית גרשון, תומר דהן, גבי אוהד-דוד, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דסנר, רן דנקר, אורי הוכמן, צחי הלוי, רוברט הניג, דור הררי, אמנון וולף, אתי וקנין, גיא זר-ארי, ניר זליחובסקי, אורן חבט, סיגי חזמה-פריצק, ענת טוביה, לירון יואל, איציק כהן, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, אדם להב, מוטי לוגסי, לירון לוי, קובי ליבנה, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, דני לשמן, קובי מאור, תות מולאור, הראל מורד, יגאל מזרחי, רוי מילר, רינת מטטוב, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, נעמה נחום, אורית נחמייאס, דוריס נמני, נתן נתנזון, נדיאל סבג, שחף סגל, עמי סמולרצ'ק, גאסן עבאס, יוסף סויד, מיכאל עינב, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שובל, אסנת פישמן, מיקי פלג, הילה פלדמן, אלינור פלקסמן, חונה פרמצ'נקו, נעמי פחמוביץ, פני קדרון, נדיה קוצ'ר, אבי קושניר, יותם קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליייר, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, ראוד, נתן רביץ, עופר רגיר, אייל רדושיצקי, אילת רובינסון, אורנה חסבר, שחר רז, דב רייב, דב רייזר, פולי רשף, סנדרה שדה, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפרין, אייל שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, עודד תאומי, גלי תגר, יון תומרקין, יפה תוסיה-כהן

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בירדמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אתל קובינסקה, אלכס פלג

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי

עוזרת למנהל אמנותי: נוגה אשכנזי

מנהל כח-אדם: שוש בן-דוד

פקידת כח-אדם: טל אבו-גוז

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמויאל

חשמלאי הבית: סלומון עובדיה

מרכיזה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל

מנהל רכש וסדרנים: יניב איתן

ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל

סדרן אחראי: נתי חכים, יאיר טלמור,

יואב אמיר, בועז וולנשטיין

אחראית מחלקת כספים:

אורית מושקוביץ

מו" כספים: יפה אסרף, קרני בלנק,

תקוה גחפי, שרית דניאל, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה

מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות הבית: חתונה קיפניס

עוזרת למנהל מחלקת שיווק: ענת נתן

מנהלת מחלקת חינוכית: ניצה שכנר

מנהל מחלקת שיווק מגזר עסקי:

איתן אדר

שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:

סיגל סויד, שרית בן מיכאל, אנטון גלאשילי,

קרן פרנקל

מנהל מחלקת שרות לקוחות-מנויים:

אילן וולשטיין

מנהלות משמורת: שני לוי, יפעת פרג' חסן

קופאים: עליזה וילחוביץ, שירלי כהן, אחינועם לוי,

חווית פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי

מנהל הצגות: מיכל אייזיק, אבי גז, כרמית חלק,

אשרית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי,

קרין סיגל, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר,

כנרת צור, דבורי ריס, עדו שנון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון

מנהל ייצור: איתן סיביליה

עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה

מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי ביליתי, יוסי

ברכה, משה דוד, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי,

דוד מלכה, דרור מנדלסון, גיא פיילר, יוסי דבח,

קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף

שרייבר, סלימאן שתאת

נגר: רוני סלם

מחלקת תאורה: יורק אורושר, ראובן יצחק, ליאור

ליון, אבי פקלר, רונן צור, יוסי רווח, שלומי שטרית,

חזי שלמה

עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממיה

מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור

סגן מנהל: ליאניד פרל

תפעול קול: אוהד ורסון, סאשה דולגוב, יאשה

ניקולשין, שלומי גילר, מורן דוידיאן, דפנה

באליסטוק, שי זר, איציק נחמייאס, מאור עידן

מנהלת מחלקת ייצור אביזרים:

טלי זליגמן-שטוקהמר

מחלקת אביזרים: ויטלי רוזנפס

מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות:

אסנת שגיא

פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר,

עינב וינשטיין-קרן, נדיה סמורגון, קוסטי צ'באנה,

לילך שם טוב

מנהלת מתפרה: לינה קלרר

תפירה: ואדים ליון, לודמילה קוזלוב

מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות:

מינה בן לולו

מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:

עופרה אדרי, נועה אתגר, אלה בקר, נועה בקר,

אשרית טרבלסי, אפרת כהן, הילה כהן, יוליה לוי,

רונית מאק, ג'טה מילר, לירון מינקין, אביטל פלג,

אברהם פפ, רחל צמח, מיכל רואף, לינה שניר

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל

א' 10:00-12:00

ב' 10:00-14:00

ה' 14:00-18:00

טלפון: 03-5266720

מייל: archive@habima.org.il

להצגת "הקמצן"

מנהל טכני: דרור מנדלסון
סגן מנהל טכני: נתן תורן
תפעול תאורה: רונן צור

תפעול סאונד: מורן דוידיאן, סאשה דולגוב, שלומי מזרחי
תפעול תלבושות: רונית מאק, אינה טוקר, מארינה גרשמן
תפעול אביזרים: עפרה אדרי, אברהם פפון, אלה בקר
תפעול פיאות: נדיה סמורגון, אווה אוסנה, עירית אבידן

תכנית סוף שבוע קל

נהנים ממגוון בילויים לכל המשפחה

ההטבות ניתנות למימוש **בכל ימות השבוע**, כולל חגים וחופשים.
ניתן ליהנות ממספר הטבות במקביל.

עושים את זה קל

הזמין עכשיו: www.cal-weekend.co.il | 8811*

ההטבה מותנית בביצוע עסקות חדשות בסכום של 1,500 ₪ ומעלה בכל כרטיס Cal שברשותך בחודש הקלנדרי בו מומשה/הוזמנה ההטבה. אי עמידה בתנאי זה תחייב בעלות ההטבה כ-40 יום לאחר מועד מימושה/הזמנתה. התכנים המצוינים כמודעה אינם קבועים ועשויים להשתנות. תוקף התוכנית עד 7.8.14. פרטים מלאים בתקנון התוכנית באתר התמונות להמחשה בלבד. ט.ל.ת.